

προδότη ; Σε φωτό γιά δεύτερη φορά...

Η δυναστημένη γυναίκα ξορίζει ένα βλέμμα στ' ούζαγό της, στα παιδιά της, στο γέρο-Ναομών που κάπνιζε με τ' αβήνι άταραξία τ'ο ταμπάκου του, έσφιζε τ'ά χέρια της, εδάρασε, αλλά δεν έμειλε.

—Θά μόνε τίς τ' όνομα τ'ου προδότη ; Ή; Μούθησε άδυσώπητα ό διερχομένης. Σε φωτό γιά τρίτη και τέλευτα φορά...

Η θεία τής δυναστημένης μητέρας ήταν φοβική. Έσχήωσε τ'ό βλέμμα της και τ'όφραξε στ'ο Ναομών που καθόταν έκει μισοστά, ψηφρός και άκίνητος. Έπακολούθησε ύστερα μιά στιγμήμια σιωπή. Τ'ά τοσκώρια τών Ίνδιών είχαν ύψοθή πελά άπάνω άστ'ά κεφάλια τών παιδιών τής Στίβεν, τ'ά όπια, με δάκρυα στ'ά μάτια παρακαλοούσαν τή μητέρα τους νά τ'ά σώση.

— Σταθήτε ! φώναξε έξαφνα ό Ναομών κ' άμέσως όλων τ'ά βλέμματα στράφηκαν πρὸς τ'ό μέρος του.

— Σταθήτε ! Ξαναφώναξε με τόνο έπατακτικό. Λειπή γυναίκα, σ' ευχαριστώ που φώλαξες τ'ό λόγο σου ως τ'ό τέλος. Έγώ είμαι ό προδότης, έγώ τ'ους έργοστατοήρα τόν κίνδυνο, έγώ τ'ους παρκίνησα νά φύγουν. Είχα φάει μαζί τους, είχα ξεσταθή στη φωτιά τους, είχα συμμετάσχει στην οικιακή γαλήνη τους και θεώρησα χρέος μου νά τους σώσω. Έγώ πελά είμαι ένα ξερό δέντρο, δίχως φύλλα και δίχως κλαριά. "Αμα θέλετε, είμαι έτοιμος νά με σκοτώσετε !..

Μιά κραυγή άγανακτησως άκουστηκε τότε άπό παντού. "Ο Ναομών κατέβηκε άμέσως άπό τ'ό μικρό ύψωμα όπου καθόταν μαζί με τ'ους άλλους προσοτούς, έσκόπησε τ'ό πρόσωπό του με τ'ό δευριμάτω μανδύα τόν κ' έσχηξε τ'ό κεφάλι του. Οί δημιοί ύψωσαν εναντίον τόν με τ'ά τοσκώρια τους και τόν έκομίματσααν.

Η θούα τ'ου γέροντος δεν έφτασε γιά νά σώσει τ'ουλάχιστον τ'ους άτιμους λευκούς. Κατά τόν ίδιον τρόπο σκοτώθηκαν όλοι και σ'ό λίγο άπάνω στ'ό χώμα κοίτονταν πέντε κομμένα κεφάλια !

Κι' άπό κείνον τόν καιρό ή γραφή της έζείνη τοποθεσία έπήρε τ' όνομα «Ματωμένο Ποτάμι» !

ΕΜΜΕΤΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

"Ακου, δυό λόγια θά σου πῶ, σοστά και μετρημένα.
"Αν θές πολλοί να σ' αγαπούν,
μην αγαπάς κανένα.
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

"Ερῶσαι ; "Εμπορεύεσαι ;
Μάχεσαι ; "Αδεις ; Γράφεις ;
—"Επέτιγες ; Θαυμάζεις !
—"Απέτιγες ; "Ετάφης !...
Π. ΠΑΝΑΣ

"Όλα τ'ά τεύχη πλάνουαν,
άλλ' ή άνασχηγνία
ύψοται μ' όμματα κυνός,
άνιχτος, όρθια !...
ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

"Αρρώστησε κ' άντάμοσα
στην πόρτα σου τόν Χάρο,
και τούτα : — Σήρε στ'ο καλό
έγώ θέ νά τήν πάρω.
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

"Αν θέλης δόξα και παρά,
μά και μυαλό άκόμα,
έχε τ'ά χέρια τέσσερα,
και σφαλτό τ'ό στόμα.
Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Πῶς μοιάζεις με τή μέλισσα,
μέλι είνε τ'ό φίλ σου.
Μ' άπό τ'ό μέλι σου πιφρό,
τινάξεις τ'ό κεντρί σου.
ΚΑ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ
(Ραμπανός)

"Εκείνον που γελά συχνά,
τόν λέν μοιών και χόχα.
"Όποιος ποτέ τον δεν γελά,
πῶς νά τον λένε τάχα ;
Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Μωρέ ή γυναίκες...

δεν σου λέω πὸς όλες,
μή ή περισσότερες,
πάντα είνε μαργιό-
[λες.
Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Πάντα με πίνει ό ξερωτας,
όσο πολὸ κ' άν τρέχω,
γιατ' είνε εκείνος φτερωτός,
κ' έγώ φτερό δεν έχω.
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Εύκολο πράμμα ξεχοχο,
τρανόσ νά θεοφύσαι,
λίγο μονάχα δόσολο,
μού φάινεται... νά είσαι.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τού "Ελληνας ό τραχίλος,
ζυγόν δεν ύποφέρει,
πλην ύποφέρει τής σθεραπής
κ' ήμια μεσημέρι.
Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Τής ροδοδάφνης ό καρπός,
πάντα πιφρίζει λίγο,
έτσι είνε και τ'ά ζεύλη σου,
όταν μου λέν νά φύγω.
ΦΑΚ. ΠΑΝΑΣ

ΜΕΓΑΛΟΒΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ποιεί έφευραν πρώτοι τής καμπάνες. Τί ύποστηρίζουν οι Κινέζοι. Τά δωδεκακαμπανα. Η ιερές σανίδες τών πρώτων αιώνων τού Χριστιανισμού. Η κωδωνοκρουστές και τ'ά κακά πνεύματα. Η καμπάνες που σημάειουν μένες τους. Η καμπάνες τής "Αγίας Σοφίας. Η μεγαλύτερες καμπάνες τού κόσμου, κ.λ.π. κ.λ.π.

Η καμπάνες δεν είνε έφευρες τών Χριστιανικών χρόνων. "Οπως μάς πληροφορεί ή ιστορία, τής χρησιμοποιούσαν και οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Έβραίοι και οι αρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι. Έξ άλλου οι Κινέζοι, οι όποιοι διεκδικούν κάθε νεώτερη έφευρα, λένε ότι μετεχειρίζοντο τής καμπάνες άπό τ'ό έτος 2,656 π. Χ.

Έπίσης οι Κινέζοι λένε ότι στην παναχαία έκείνη έποχή μετεχειρίζοντο τής καμπάνες κατά δωδεκάδες, άποτελούντες έτσι τ'ους πέντε τόνους τής μουσικής.

Κατά μιά άλλη ιστορική πληροφορία, εισήγαγε πρώτος στις εκκλησίες τής καμπάνες ό "Άγιος Παύλιнос, ό επίσκοπος Μεδιολάνων, κατά τ'ό 400 μ. Χ. άντασταστας με άντές τής ιερές σανίδες, που χρησιμοποιούσαν ως την έποχή εκείνη και τής όποιες χτυπούσαν γιά νά καλέσουν τ'ους πιστούς στ'ους ναούς. Η ιερές αυτές σανίδες τών Φαργκοκαθολικών, δεν είνε τίποτε άλλο παρά τ'ά σημερινά «ξυλοσημάντρας» τών ελληνικών μοναστηριών.

"Αλλά και ή γνώμη αυτή γιά τόν "Άγιο Παύλινο άρχισε τώρα εσχάτως νά κλονίζεται.

"Εξακριβώθηκε δηλαδή τελευταία, ότι καμπάνες μεταχειριστρκανε στην Εύρώπη στ'ά 550 μ. Χ. στη Γαλλία, στ'ά 960 στην Άγγλία και στ'ά 1,020 στην Έλβετία.

Κατά τόν μεσαιώνα πιστεύαν ότι ό ήχος τής καμπάνας κόβει τή δύναμη τού άέρου.

Έπίσης πιστεύανε ότι ή καμπάνες προστατεύανε τας έγγυους γυναίκας και ότι όσάκις χτυπούσαν διώχναν και θεράπευαν κάθε ασθένεια. Γι' αυτό όταν άρρώστανε κανένας μεγάλος ευγενής τής έποχής εκείνης, χτυπούσαν όλες μαζί τής καμπάνες τής περιφέρειας γιά νά διώξουν τ'ο κακό πνεύμα τής αρρώστιας.

Άκόμα στον παλιό καιρό πιστεύανε ότι ύπτηχαν και καμπάνες που σημάειαν μοναχές τους, αυτομάτως δηλαδή, χωρίς νά τής άγγίξει χέρι άνθρώπου και ότι, όποιος άκουγε τόν μουσικήν όδυ ήχο τους πέθανε σέ λίγον καιρό !..

Είνε όσαίτους ιστορικός βεβαιωμένο, ότι ό στρατός τής Καμπανίας, τόσο φοβήθηκε μιά σποτική θραύση, άπό τόν παράξενο και άπειλητικό ήχο τών κωδωνών τού "Αγίου Στεφάνου, ώστε άμέσως διέλυσε τήν πολιορκία και έτράπη εις φυγήν.

Τ'ό νά έπλογούν και νά βαφτίζονε οι Δυτικοί τής καμπάνες τών εκκλησιών, καθιερώθηκε άπό τόν Πάπα "Ιωάννη τόν Γ' τ'ά 560—573. Επίσης τόν μεσαιώνα ό στρατός που καταλάμβανε μιά πόλη, έλεγε τ'ό διαίωμα νά καταόχη τής καμπάνες τών εκκλησιών της. Έπιβάλλονταν δέ κατόιν στους κατοίκους ή ύποχρέωση νά τής... έξαγοράζον.

Τ'ό έθιμο αυτό, που έλεγε με τόν καιρό καταγραφής, ξαναήκουε έπί Μ. Ναπολέοντος, τόν όποιο ό ήχος τών κωδωνών σημάειουσε έξακριτικά.

"Ο Έλληνικός λαός, τέλος, έχει ένα πλήθος παραδόσεις γιά τής καμπάνες. Πολλές, τής καλύτερες άπό άντές, τής δημοσιεύσαμε στ'ο περιοτικό Πασχαλινό φύλλο τού «Μουσικόν».

Η πρώτες καμπάνες ή όποιες χρημάστηκαν στ'ο κωδωνοστάσιο τής "Αγίας Σοφίας, έστάλησαν κατά τ'ό 879 στόν Βασίλειο τόν Μακεδόνα, άπό τόν Δόγη τής Ένετίας "Ορσον Πατριάρχη, ήσαν δέ δώδεκα.

Η μεγαλύτερες καμπάνες τού κόσμου είνε : Η τού Πεκίνου 60,000 χιλογραμμών βάρους. "Ο Μέγας κωδών τού "Αγίου Στεφάνου τής Βιέννης, ό όποιος χύθηκε στ'ά 1,711, άπό κρημνιθέντα έθνηρικά πυροβόλα. "Ο τού "Αγίου "Ισάκωδου τής "Ισπανίας. "Ο τής Παναγίας τών Παρισίων.

Και ό περιφημότερος όλων, ό τής "Αγίας Τριάδος, κοντά στη Μόσχα, ό όποιος έχύθηκε στ'ά 1746 κατά διαταγήν τής Αυτοκρατείας "Ελισάβετ και ζυγίζεται, καθὸς λένε, 100,000 λίτρες !..

Έπί τού Σταυρού

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ